

Vezekényi Fanni

Virágnak születtem

Virágnak születtem a tavasz derűs hajnalán.

Napról napra cseperedtem, hol gombák pöttyeit számolva, hol ezernyi kis pelyhes ejtóernyősnek szurkolva, hogy repülj, repülj! Tovaszállj, míg a szellő el nem fárad, és földet nem érsz egy illatos mezőn. Vagy kietlen betonpusztán?

Nem tudhatom, a szél mit merre röpít, hisz virágnak születtem. Türelmesen várok, míg valaki erre nem jár, és le nem szakít. Azt mondják, az egyszer fáj, de aztán vázába tesznek és ajándékként gyönyörködnek bennem!

Aztán hamar elhervadok. Mert virágnak születtem, és gyökereim nélkül mit sem érek. Maradok inkább a rét hosszú fűszálai között bűvő biztonságban. És jó majd tavaszi zápor, jégeső, tán hózuhatag! Vagy vaddisznó, mely eltapos, és őz, mely nem vesz észre. De szabad vagyok. Mert virágnak születtem egy illatos mezőn sok más ezerszínű növény között.

Talán egyszer, mikor a hó elolvad, a szél már nem tép, és az őzgida is másfelé lép, felszárad a záporosó gyöngyöző harmatja szirmaimról. És valaki, de nem akáarki, észreveszi majd színemet a sok százezer között.

Kezét nyújtja értem. Majd óvatosan kiás minden részemmel együtt a földből, otthonába visz egy tágas cserépben, és napfényes kertbe tesz. Gondosan megöntöz, tán újra át is ültet, ha a régi cserépet már kinőttem. Mert tudja, hogy virágnak születtem. Az is lehet, hogy ellátogat velem néha az illatos mezőre, ahol először meglátott.

De jaj, mi lesz, ha én már nem leszek oly színes, És az ezer illat közül majd másik lesz oly édes? Visszatesz a helyembe? Vagy elhajít a réten? Tán másik megy aznap haza a cserépben.

És lesz, aki megment, mielőtt elkókadok? Vagy őz patája dobban hervadó szirmaimon? Létezik-e otthon, és tágas cserép? Vagy mindez csak képzelgés a beton tenyerén?

Honnan is tudhatnám?
Csak gondolok szüntelen.
Szirmaim még épek.
Virágnak születtem.

Vezekényi Fanni

Hogyan lett Alajosnak háza?

(meserészlet)

ELŐSZÓ, avagy hogy jutott eszembe éppen egy meztelencsigáról mesét írni?

Kedves Gyerekek!

Bizonyára láttatok már Ti is meztelencsigát. Én először négyéves koromban találkoztam vele. Amikor megpillantottam ezt a furcsa kis teremtményt, gondoltam, megnézem magamnak közelebbről is. Könnyű prédának tűnt, mert nem szaladt el, mint a gyík, és nem ugrott el, mint a szöcske. Amint megfogtam, rohantam is a házba, hogy bemutassam az új barátomat.

– Nézd, Nagy, szegény csigának nincs háza! – mondtam, és már nyújtottam is felé a nyálkás kis állatot. Hát, mit mondjak, nem volt nagy sikerünk. A Nagy ránézett, azonnal elsápadt, és már tuszkolt is be a fürdőszobába, hogy alaposan lesikálja a nyálkás kezemet.

A csigának nem tudom, mi lett a sorsa. Vajon lett-e azóta háza?

*

Mesém egy hasonló csigáról fog szólni, mint akivel volt szerencsém találkozni. Szóval, kezdem is!

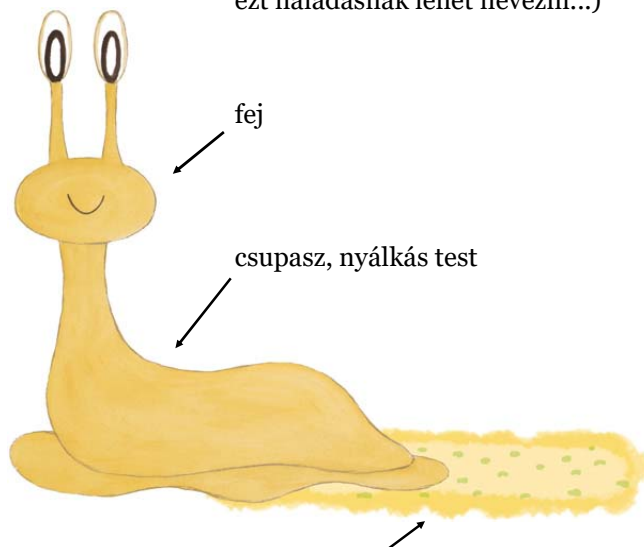
*

ELSŐ FEJEZET

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy CSIGA. De nem akármilyen csiga! Egy MEZTELENCSIGA! Úgy hívták, hogy Alajos.

Ismerkedjünk meg vele közelebbről:

- csúszva halad (már amennyire ezt haladásnak lehet nevezni...)

ez itt a nyálkacsík, amit maga után húz, és amiért a gilisztagyerekek olajos Alajosnak csúfolják

Alajos nem volt jó kedélyű csiga.
Sokszor szomorkodott.
Hogy miért? Először is, imádott főzni! De még mennyire!
Ám mire elcsúszkált a boltba a hozzávalókért, addigra mindig bezárt. (Még akkor is, ha nyitáskor indult el otthonról.)
Másodszor, az iskolában külön takarítónőt kellett mellé fogadni, mert amerre csak járt, mindenhol nyálkacsíkot húzott maga után.

Mind ezek mellett nem volt hol laknia: lyukat ásni nem tudott, mint az ürge, és a fészekrakásban sem volt jártas, mint a legtöbb madár. Így hát minden éjszaka másik lapulevél alatt húzta meg magát.
Szegény Alajos, e dolgokon elgondolkodván, egy napon sírva fakadt bánatában.

Amikor ezt az erdő lakói meglátták, azonnal gyűlést hívtak össze a vén tölgyfa tövében. Mint mindig, az állatok legbölcsebbike, a bagoly szólalt fel:
– Kedves Barátaim!
Alajosnak nagy bánata van.

Nem akar már többé csiga lenni! Elege van, hogy lassú, nyálkás és csupaszs, ráadásul még háza sincsen.
Ki az a bátor önként jelentkező, aki segítene neki abban, hogy más állattá váljon?

Hirtelen néma csend támadt.
Mindenki lázas töprengésbe kezdett.
Ki hallott még ilyet?
Más állat szeretne lenni? Egy csiga?
Hogyan lehetséges ez?
Kisvártatva a hernyócsalád
jelentkezett:
– Szívesen megpróbáljuk!
Mi is lassan közlekedünk, csakúgy,
mint Alajos!
– Fantasztikus, ám legyen! – örven-
dezett a bagoly, majd mindenki ment
a dolgára.

A csiga pedig boldogan csúszott új
családja után. Amikor megérkeztek a
hernyólakba, hernyómama így szólt:
– Először is, hogy ne tűnj ki
közülünk, be kellene fedni a csupasz
testedet. – És pár perc múlva
Alajos nem volt már meztelen.
Az újdonsült hernyójelölt megfordult,
belenézett a tükörbe, és olyan látvány
fogadta, hogy azután hosszú percekig
fetrengett a nevetéstől.

– Köszönöm, kedves barátaim, rég
nem szórakoztam ilyen jól, de sajnos
ebben az öltözékben moccanni sem
tudok, maradok inkább mégis

meztelen – mondta a csiga, majd
megköszönte a vendéglátást, és mo-
solyogva elcsúszkált a legközelebbi
lapulevél tövébe.

Kis csigánknak felcsillant
mind a két szeme: ez még legvadabb
álmait is túlszárnyalta!
Az nem lehet igaz, hogy ő repülni fog!
Pedig úgy lett.
Madárpapa fogott egy kendőt,
és belegyömösölte a csigát,
aki pár percen belül már
a vörösbegy-fészekben találta magát.

– Alajos – szólt a madármama –,
bemutatom az unokaöcsémet,
aki a messzi Olaszországból érkezett
hozzánk. Nagyon híres festő és
feltaláló. A neve: Da Vin-Csipp.
Készített egy műszárnyat, amivel te
is fogsz tudni repülni!
Alajossal madarat lehetett volna
fogatni örömeiben, amikor a híres
Da Vin-Csipp szárnyat nyújtott neki.

Aznap egy kellemes vacsora és
beszélgetés után a kis csiga boldogan
aludt el a kényelmes fészekben, és
már alig várta a másnap reggelt,
hogy kipróbálhassa a fantasztikus
találmányt.
Hamarosan felkelt a nap, egyszerre
a vörösbegy családdal. Alajos még
álmos tekintettel tudatosította
magában, hogy hol is van, és hogy
még csak hajnalodik.

Hisz ilyen korai órán ő még csak
arról álmodik, hogy végre eljut a
boltba bevásárolni, és finom salátát
készít.
– De se baj – gondolta magában –,
aki korán kel, madarat lel. És a ma-
darak ma valóban megtanítják őt
REPÜLNI! Ez mindenért kárpótolta
az álmos kis csigát, aki már
készülődött is az első leckéhez.

